

МАРИО МИЛАНО
ТАРАЛЕЖ В ГАЩИТЕ
ИСТОРИЯТА НА ЛИСИ

chitanka.info

За да спечеля вниманието ви, се изкуших най-напред да ви занимавам с тези небивалици за странни сънища, фантоми, феноменални дупки и сбъркани личности, но всъщност трябваше да започна с това обяснение, за да разберете откъде тръгна цялата поредица от простотии.

А всичко започна с нашата уговорка да отидем на лов. И така, в един чудесен снежен неделен ден ние крачехме горе в планината. Авджиите знаят, че няма нищо по-хубаво от това зимно време да се приближаваш по залез-слънце към хижата, която вече се вижда на другия склон, и да гледаш как над нея се извиwa нагоре струя сивкав дим, да крачиш уморен по пътеката, преодолявайки последните метри, стъпвайки внимателно в следите, оставени в дълбокия сняг. И току-виж, в миг на бяло космическо щастие се обади подплашена сова, а след това припряно, като за последно, зачука кълвач и от клоните точно над теб се посипе във врата ти искрящ сух сняг.

Ние бяхме седмина приятели, стабилна ловна дружинка, която два-три пъти през сезон обикаляше Балкана на лов за глигани или за по-дребен дивеч. Сега бяхме шестима, защото Сашо беше тръгнал обратно за хижата преди около два часа. Искаше, докато не се е мръкнало, да слезе до градчето с моя джип и да вземе зареден акумулатор за неговата кола, която, както и да я мъчехме, не искаше да запали. А и да я запалехме, беше доста рисковано със скапан акумулатор да тръгнем в такова време надолу през планината. Сашо беше ветеринарен лекар и живееше в градчето от десетина години. Построй си двуетажна къща за чудо и приказ, с всички съвременни удобства.

Както и да е, със Сашо или без него, ние, сега уморени и доволни, крачехме обратно към хижата в индийска нишка. Митко вървеше най-отпред и теглеше шейната с убития глиган. Митко беше застраховател. Живя известно време в Калифорния и даже малко забогатя там, не казваше точно от какво. Върна се преди четири-пет години и си направи брокерска фирма. След това се разведе, напусна София и сега живееше в Несретино, в просторна вила в самия край на селото. Имаше и апартамент в столицата, но там се беше настанила дъщеря му. Около шейната весело припкаха насам-натам двете му ловни кучета — сръбското гонче Мицко и фокстериерът Астор. Зад шейната крачехме мълчаливо ние, останалите петима авджии,

всичките софийнци. Гошо бе най-отпред, той е одитор. Има и фирма. Страстен покер-джия. След него бавно крачеше Сергей — адвокат, леко закръглен, навел глава, обмислящ следващото си важно дело или може би просто изтощен от ходенето. В следите от обувките му Caterpillar внимателно стъпваше Пламен, най-младият сред нас, журналист, специалист по кратките форми, който още мечтаеше за звездния си час. След Пламен бе Янаки, дипломат от кариерата. Накрая затваряше нишката моя милост. Аз съм съсобственик с жена ми на рекламна агенция, която издава и едно-две модни списания, и някои други неща. Всъщност формално фирмата се води на жена ми, но аз върша цялата работа и управлявам сметките с пълномощно. Наложих се да приложим такава хватка, защото, преди да тръгне фирмата ни, доста време работих за конкуренцията, в друга рекламна агенция, и се притеснихме да нямаме проблеми за злоупотреба с интелектуална собственост. То не че имаше някаква интелектуална собственост у ония, но нейсе, така тръгнаха нещата.

— И все пак, кой утрепа прасето? — не издържа и отново посипа сол в раната Гошо.

— Знае се кой — този, който има най-добрия снайпер и най-много е гърмял досега по шопари — отсече Сергей, намеквайки отново за своята изключителна карабина Merkel RX, но Пламен пак не му остана дължен:

— Гърмял, гърмял, ама на халос.

Спорът се водеше вече повече от час, откак един щастлив изстрел повали бягащия шопар и сложи край на ловните ни неудачи през този зимен ден. Успехът дойде внезапно, когато отчаянието вече бе на път да ни сломи. Но чий бе този щастлив изстрел? Всички бяхме стреляли по шопара или поне така твърдахме. Ето защо сега крачехме хем доволни, хем и леко озадачени. От една страна, вече ясно си представяхме топлия чай и чашата коняк или нещо друго съгриващо как се разливат по премръзналите ни жили край печката в хижата и това ни даваше сили, от друга обаче, изпитвахме тревога от предстоящия спор за трофея.

Последните метри все пак изминахме кротко, без разговори, като под вълшебна команда, точно както се пее в онази детска песничка: „Тихо, тихо като мишка, тръгвай с мен в индийска нишка, да заровим под луната брадвичката на войната.“^[1] На площадката пред хижата се

спряхме и затропахме с крака, за да падне снегът, почистихме дрехите си с метличка и накрая Митко със замах отвори масивната дървена врата. Отвътре ни лъхна аромат на борина и мащерка.

След половин час вече седяхме в столовата край масата, покрита с пъстра мушама, и хапвахме кой каквото бе донесъл — туршия, мариновани гъби, наденички, печено пиле. Някой бе донесъл даже варени яйца. Пийвахме от ароматния чай и от други подгриващи напитки, най-вече от прочутата местна сливовица. Но не след дълго спорът за прасето се разгоря отново. Изглежда, щеше наистина да отрови вечерта ни. Пламен не издържа и предложи да теглим жребий. Който спечели — той е утрепал прасето и негов е трофеят. Тогава се намесих и аз. Заявих, че щом ще оставяме нещата в ръцете на сляпата съдба, то поне преди това да се позабавляваме. Предложих да проведем нещо като конкурс, едно състезание. Всеки да разкаже по една небивалица и този, чиято история е най-забавна и също така най-смахната, той да получи трофея. И повече никой да не обели и дума на тази тема. Вече бяхме доста пийнали и идеята се хареса. Решихме да теглим жребий за реда, по който ще докладваме историите си. Аз отново поех инициативата и подготвих съответните листчета с номерца като за студентски изпит. Сгънах ги и ги сложих в ушанката на Сергей. След това всеки изтегли своето листче. Подреждането, което се получи, бе следното: започваше Митко, след това следваха Гошо, Сергей, Пламен, Янаки и накрая завършвах състезанието аз. Казват, че последният се смее най-добре. Ще видим. Решихме също така всяка история да си има име, за да можем по-лесно да ги различаваме и класираме. Решихме и да не се прекъсваме, докато разказваме, и чак накрая всеки да даде своята оценка за всяка история по петобалната система. И който събере най-много точки — негов е трофеят и той дели месото.

Остава само да добавя, че по стар навик все пак скришом записах на мобилния си телефон историите и след това малко ги пооправих, преди да ви ги предложа. Нали съм издател. Както вече разбрахте, моята история, която бе последната, беше за чаровния бизнесмен Ганев и за неговия адаш заместник-министъра. Аз получих най-много точки — 24 от 25 възможни, и вече отпивах ухилен от сливовицата и виждах как препарираната зурла на шопара се пъчи на стената на вилата ми.

Точно тогава внезапно се обади рижата Лиси.

— И аз имам една история — заяви гордо и безапелационно тя. До този момент не бяхме я забелязали. Отначало се направихме, че не сме я чули. Лиси бе по-малката дъщеря на Сашо, който, както вече споменах, бе отпрашил към градчето с моята мазда да вземе резервния акумулатор. Всъщност името на малкото чудовище бе Алиса, но всички я наричаха Лиси, което много ѝ отиваше, защото бе същинска малка лисица — с ярка рижа коса и с леко дръпнати очички.

— Аз ще замествам баща си — потвърди намеренията си тя.

— Няма как да участваш, защото не си била с нас на лова — опитах се спокойно да парирам атаката ѝ, но гласът ми ме издаваше, че съм напрегнат, защото почувствах заплаха за моя ценен и вече законно притежаван трофей.

— И ти не си го убил, но искаш да го имаш — заяде се Лиси. — Значи не е важно кой го е убил, а кой е най-добър по разказването на истории. Така ли е, чичо Гошо? — потърси подкрепата на най-стария и най-авторитетния сред нас малката хитруша. Гошо беше вече порядъчно сръбнал и успя само да измърмори „що да не разказва“.

Подкрепи го Сергей.

— Има право да разказва. Сашо има същите права, както всеки от нас, защото е участвал наравно с нас в подготовката на лова, а Лиси му е дъщеря и значи законно го представлява в състезанието ни.

Митко и Янаки само кимнаха вяло, а Пламен леко похъркваше, отметнал назад глава.

— Е, добре, щом искаш, разказвай, но Пламен няма да участва при определянето на точките ти, така ще има справедливост — отстъпих аз, като си направих тънката сметка, че Лиси няма как да спечели трофея. Тя не можеше да събере повече точки от мен, защото аз можех да ѝ дам толкова, колкото пожелаея, и със сигурност нямаше да ѝ дам нито една излишна точка. Даже и да успееше по някакво чудо да събере пълния комплект точки на останалите, аз щях да ѝ бия дузпата. „Даже да ѝ дам и цели три точки, тя пак ще е след мен“ — успокоих се напълно, смятайки наум, доколкото можех в това състояние.

— Дадено — отсеке малката хитруша и започна разказа си. — Имало едно време едни седем стари приятели, заклетни ловци, които

редовно ходели на лов в планината, я за зайци, я за глигани, особено през зимата.

Тук се обади Митко, макар че трябваше да си мълчи по правилата на играта.

— Я, че те били съвсем като нас — и отпи от сливовицата.

— Та веднъж тези седем приятели се наговорили да отидат на лов, защото било дошло времето на шопарите — продължи уверено Лиси. — Един от тези седмината бил собственик на прочуто модно списание, пък и продуцент, май така му казват, на разни модни неща като „Мис Вселена“, само че за България или за някой град като София, или за друго подобно нещо.

В този именно момент аз за пръв път почувствах, че нещо не е наред, защото малката Лиси явно се фиксираше върху мен. Аз бях стар приятел на баща ѝ и често гостувах у тях. Преди да се качим сега в планината, бях отседнал у тях да пренощувам. Сашо бе вдовец и сам се грижеше за двете си дъщери. Жена му почина от рак преди 6 години. Имаше си приятелка в областния град, но тя не искаше да дойде да живее в неговата глуха провинция, а пък той не искаше да се откаже от пчелите, въдиците, лова, ливадите и горите. Освен това го бяха избрали за заместник-кмет и се чувстваше задължен към съгражданите си.

— Та този от приятелите, дето се занимавал с мода, решил да гостува на един от ловците, който живеел в градчето в подножието на планината, така де, да преспи там преди лова. Вечерта всички седнали около масата да похапнат печено агне — гостът, бащата и двете му дъщери. Този от ловците, дето бил домакинът, пиел само бира, защото не знаел дали няма да го повикат внезапно по някоя спешна работа, я някоя крава се разболеє, я някой камион заседне. Гостът обаче си сръбнал яко от домашната ракия. И наистина, за беда в един момент, късно вечерта, по джиесема извикали домакина спешно да отиде да помага, защото снегът бил затрупал една линейка и трябвало веднага да се отиде да се издърпа колата.

Тук вече съвсем наострих уши, защото историята на Лиси точно, ама минута по минута, повтаряше това, което наистина се случи вечерта преди лова. Тогаваше наистина извикаха Сашо за онази закъсала линейка и той отказа да ме вземе със себе си, защото имало достатъчно мераклии да помагат. И аз останах край камината с чаша в ръка и с

двете му дъщери. Както вече казах, Лиси бе едно рижо чудовище, но по-голямата дъщеря Елвира бе нещо различно. Тя вече се бе оформила като девойка, учеше в последния клас на гимназията. Знаех от баща ѝ, че е запалена по модата и иска да учи дизайн. Явно Лиси сега буквално повтаряше събитията от предишната вечер, но с каква цел? Останалите членове на ловната ни дружинка се бяха вече съвсем умърлушили и очевидно още не схващаха накъде бие Лисаната. Единствен Сергей нещо се замисли или по-скоро се озадачи за минута, защото изрече едно „тъй, тъй“, докато отпиваше от чашата си.

— Когато гостът останал сам, като всеки мъж започнал да се хвали. Започнал да разказва как издава книги и какви ли не още неща — продължи Лиси, — какви големи тиражи имат списанията му, как прави реклама на разни чужди фирми. Тогава едната от дъщерите, тази, която била по-голямата, попитала дали издава и модни списания. Гостът, без да се замисли, отговорил, че не само издава модни списания, но и познава всички най-важни модни агенции, дето се занимават с модни ревюта и с конкурсите за красота, и то не само у нас, но и в чужбина, във Франция, Италия... След още две чашки даже заявил, че ако пожелае, може да прати всяко момиче на всеки конкурс по света.

Е, това вече не беше вярно, колкото и смътно да си спомнях за събитията от предишната вечер, със сигурност можех да заявя, че подобни глупости не съм говорил. В този момент обаче за пръв път безпокойството ми премина в паника. Дали пък наистина не съм си вкарал някой таралеж в гащите?

А Лиси уверено продължаваше.

— Двете дъщери били страшно впечатлени от връзките и възможностите на госта. По-голямата направо щяла да припадне от възторг и си поискала веднага той да я включи в „Мис България“ или поне за някое друго голямо състезание. Тук обаче нашият човек започнал да бие отбой и да обяснява, че не са го разбрали правилно и така нататък. Но вече било късно и голямата дъщеря, която само за това мечтаела — да влезе в модата, хитро си замълчала и започнала да крои своя план. Когато баща им се върнал и всички си легнали, тя станала посред нощ, включила компютъра си и записала на една флашка свои снимки, които била ѝ правила една приятелка и с които тя мислела през лятото да кандидатства в конкурса „Мис Бикини“ в

Слънчев бряг. Снимките, макар и не съвсем неприлични, не били за „Фейсбук“. След това тя отишла в коридора и пъкнала флашката в джоба на коженото яке на госта.

Тука вече паниката ми премина в ужас. Аз машинално извърнах глава към антрето пред столовата, където висеше коженото ми яке, но от мястото, където седях, то не се виждаше.

— На сутринта дошли и останалите членове на ловната дружинка и всички заедно се отправили в планината. Правили каквото правили там горе, но за беда акумулаторът на една от джипките сдал багажа и бащата на двете момичета решил да се върне в градчето за акумулатор. Така и станало, прекъснал той по-рано лова, отишъл в хижата, сменил канадката си с коженото яке, качил се на другия джип, който принадлежал на онзи приятел с модните списания, и отпрашил надолу по заснежения път с надеждата да се прибере в хижата, преди съвсем да се мръкне. Чак когато вече приближавал града, забелязал, че в бързината е облякъл вместо своето кафяво кожено яке това на някой друг от компанията. Работата е там, че трима от приятелите — той самият и още двама, един от които рекламният бос, имали еднакви кожени якета.

„Взел е моето яке...“ — с ужас си помислих, като гледах втренчено към антрето. Там, върху дъбовата ламперия, хванати за стърчащите като шипове закачалки, висяха обикновено якетата и винтягите ни. Ние тримата — аз, Сашо и Митко, имахме наистина почти еднакви кожени якета. Сашо ни уреди да си ги вземем изгодно от негов приятел, който ги беше произвел за износ в Германия, но след като на Запад престанаха да носят якета от кожа, закри фабриката си и разпродаваше всичко наред. Трите якета бяха почти еднакви — от много качествена телешка кожа, само че в различни нюанси на кафявото. Моето беше по-светло от това на Гошо, а якето на Митко имаше слаб червеникав оттенък, като махагон. В бързината като нищо можеха да се объркат.

Лиси не ми остави никакво време за размисъл върху внезапно възникналата ужасна хипотеза и продължи с тънкото си гласче.

— Като разбрал какво е станало, започнал да бърка по джобовете на якето си, за да види чие е всъщност това яке, което бил облякъл. В джобовете обаче нямало нищо, освен една флашка. Извадил я и я огледал. След това я прибрал обратно и решил да провери какво има на

нея и така да разбере чие е якето. Затова, като се прибрал и свършил работата си с акумулатора, отишъл при компютъра си да провери на кого е флашката и какво да види — снимки на дъщеря му, и то по бикини. Последвало обяснение с дъщерята и, разбира се, тя надрънкала врели-некипели, излъгала, че онзи нещастник, издателят на модните списания, я бил уговарял да му даде тези снимки и разни подобни измишльотини. Представяте ли си каква ярост обхванала бащата...

В този момент внезапно се размърда Гошо и даже успя да произнесе: „Я, ами ако този де, бащата, е имал пистолет.“ „Вярно бе — сепнах се аз още повече — ами, да, Сашо имаше законен пистолет. И е много добър стрелец.“

— Та съвсем ядосан, бащата тръгнал обратно към хижата, решен да търси отговор от своя приятел какво правят полуголите снимки на дъщеря му на флашката в джоба на якето му — тук Лиси направи ефектна драматична пауза, като ме погледна лукаво със зелените си очички. — По-нататък нещата продължили така: Бащата се върнал в хижата, извадил пистолета и тръгнал да разпитва нещастника с модните списания. Онзи, понеже не знаел въобще за какво става въпрос, само отричал, и говорел врели-некипели. Накрая нервите на бащата не издържали и той взел, че гръмнал рекламния бос.

— Айде бе? — обади се, като хлъцна, Янаки. — Каква драматургия, какъв сюжет. Невероятен край. Хайде да гласуваме. Аз давам 5 точки на Лиси.

— И аз — обади се Сергей.

— Може да броите и моите 5 — не остави никакви съмнения Гошо.

— От мен също — наля масло в огъня последен Митко.

— А ти? — насочи към мен вниманието на всички Янаки. И точно щях да кажа, че давам три точки, когато чух как с трясък се отваря дебелията дъбова врата на хижата, как някой тежко затропа в антрето, очиствайки обувките от сняг, и след няколко секунди на вратата на столовата се показва яката фигура на Сашо. Той беше облечен с моето кожено яке! Аз изтръпнах. Видът му обаче не беше този, който очаквах — не гледаше на кръв! По-скоро гледаше като нормален, уморен от пътя човек. Почувствах, че някой ме дърпа за ръката, беше Лиси. Тя ме гледаше лукаво, излъчваше неподправено

превъзходство. Намигна ми. Забелязах, че в ръчичката си ниско под масата държи нещо — беше флашка. Тя доближи ръката си до моята и произнесе тихо: „Е, каква оценка ми даваш?“

— Ами, явно и аз давам 5 точки — смотолех, грабвайки бързо флашката от ръчичката ѝ.

— Браво, само така! — извика Янаки и се обърна към Сашо. — Виждаш ли каква дъщеря имаш! Докато те нямаше, тя честно спечели трофея. Без да си гърмял по шопара, вече го имаш! Да пием за Лиси, най-голяма умница сред нас!

— Да пием, да пием — обадиха се и другите.

Само аз мълчах, стискайки флашката в ръка.

На другия ден, щом се прибрах в апартамента си в София, първото нещо, което направих, бе да включа лаптопа. С треперещи от яд пръсти набутах в USB порта проклетата флашка и зачаках. Минаха няколко секунди, докато се появи прозорчето с файловете. Беше празно. Нямаше нищо.

[1] Джани Родари „Небето е на всички“ ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.